

Tro Bụi và Khách Lữ Hành

Đoàn Khôi msc

Những ngày chuẩn bị bước vào mùa chay là những ngày lòng tôi trộm miên man nghĩ về màu tím. Màu tím trong phụng vụ mùa chay thông thường được hiểu là màu của xám hối. Nhưng cái màu tím xám hối của người Ki-tô hữu chúng ta không phải là màu tím của tuyệt vọng trong lỗi tội và lảm than của cuộc sống làm người. Màu tím của mùa chay cũng đồng thời nhắc chúng ta nhớ đến màu tím của mùa vọng. Thế nên, màu tím của mùa chay là màu xám hối trong hy vọng. Xám hối trong lỗi tội nhưng đồng thời cũng hy vọng vào tha thứ và trở về trong tình yêu cứu độ của Thiên Chúa, Đấng ‘ở-cùng-chúng-ta’, *Immanuel*.

Bạn thân mến, bắt đầu mùa chay bằng Lễ Tro là một hình ảnh và nghi thức phụng vụ tuyệt vời. Tro bụi nhắc chúng ta nhớ về bản chất thật của cuộc sống trần thế mà bạn và tôi đang sống. Tiền bạc, của cải, địa vị, danh vọng, quyền lực và thân xác là kết tinh của tro bụi. Từ hư vô chúng được gọi đến hiện hữu.

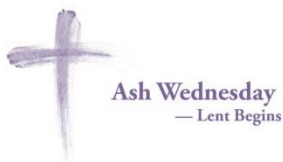
Đến từ hư vô nhưng cuộc sống con người ta không trở về với hư vô, nhưng cuộc đời thế gian này là chặng đường đưa con người về lại với Đấng đã gọi mỗi người chúng ta và vạn vật từ sâu thẳm của hư vô.

Khi nhận lấy tro trên trán trong ngày Thứ Tư Lễ Tro hằng năm, người Công Giáo Việt Nam chúng ta thường nghe câu hát: ‘Hỡi người, hãy nhớ mình là bụi tro. Một mai người sẽ trở về bụi tro’ (Bài hát *Hỡi Người Hãy Nhớ*, Lm. Nguyễn Sang). Một lời hát có lẽ rất quen thuộc với nhiều người, thế nhưng cũng khiến cho con người ta mang nhiều tâm tư, khắc khoải khác nhau.

Nếu một mai tôi và bạn sẽ trở về với tro bụi, cuộc đời này liệu có ý nghĩa gì? Nếu một mai con người ta sẽ đi về hư vô như thế, liệu rằng những gì chúng ta cố gắng trong cuộc đời này sẽ có giá trị gì nữa? Nếu rồi mai sau ai cũng về với cát bụi, thì đời này người ta cứ hưởng thụ, cứ sống theo cảm tính và tình cảm nhất thời, để rồi khi những thứ ấy qua đi mình không hối tiếc vì bỏ lỡ nó? Bạn và tôi có khi nào có những suy nghĩ và tâm tư như thế?

Tất nhiên, tôi hiểu tác giả của bài hát thâm sâu ấy, cùng với tinh thần của Giáo Hội trong ngày Thứ Tư Lễ Tro, muốn nhắc nhở cho chúng ta sự chóng qua, tạm bợ và mong manh của cuộc sống con người hôm nay, chứ không muốn đánh giá thấp hay bác bỏ giá trị của cuộc sống vật chất và trần thế mà chúng ta đang sống hôm nay. Cuộc sống hôm nay rồi sẽ đi về với bụi tro, nhưng không phải mọi thứ sẽ trở thành tro bụi.

Những gì là vật chất và xây dựng bằng vật chất sẽ không thoát khỏi giới hạn của sự chết. Thế nhưng, cả đời sống con người ta hôm nay còn tiếp tục mãi cho đến tương lai của hy vọng trong Đức Ki-tô, hy vọng phục sinh trong Thiên Chúa Hằng Sống. Giáo Hội xác tín rất rõ ràng rằng: ‘Sự sống không mất đi mà chỉ biến đổi’ (Kinh Tiền

Tục trong thánh lễ dành cho người qua đời). Sự biến đổi ở đây là sự biến đổi từ cái cũ đến một cái mới hơn, từ một sự sống cũ đến một sự sống mới. Điều này có nghĩa là cái mới phải được xây dựng trên cái cũ, sự sống mới không đến từ vô hình mà đến từ cuộc sống hữu hình của đời sống nhân gian hôm nay. Thế nên, một mai người sẽ trở về với tro bụi, nhưng đây không phải là đồng tro bụi vô nghĩa, đồng tro tàn của hư vô.

Trong sức mạnh tình yêu của Thiên Chúa dành cho con người, bụi tro rồi sẽ được thổi vào bằng thần khí mới (Sách Sáng Thế, chương 2, câu 7), và xương khô sẽ được gọi vào một thân thể mới:

Trong những ngày ấy, tay Chúa đặt trên tôi, và dẫn tôi đi trong thần trí của Chúa: Người để tôi giữa cánh đồng đầy hài cốt; Người đem tôi đi vòng quanh những hài cốt ấy, có rất nhiều bộ xương khô nằm la liệt trên cánh đồng. Và Chúa phán cùng tôi rằng: "Hỡi con người, ngươi nghĩ các xương này sẽ có thể được sống chăng?" Tôi thưa: "Lạy Chúa là Thiên Chúa, Chúa đã biết". Người liền phán cùng tôi: "Ngươi hãy nói tiên tri về các bộ xương này, và bảo chúng rằng: 'Hỡi các bộ xương khô, hãy nghe lời Chúa. Chúa là Thiên Chúa phán cùng các bộ xương như thế này: Đây Ta sẽ khiến hồn nhập vào các ngươi và các ngươi sẽ được sống. Ta sẽ đặt gân trên các ngươi, sẽ khiến thịt mọc ra trên các ngươi, và cho da bọc các ngươi: Ta sẽ ban hồn cho các ngươi, các ngươi sẽ được sống và biết rằng Ta là Chúa' ". Tôi đã nói tiên tri như Chúa đã truyền cho tôi.

(Sách Tiên Tri Ê-dê-ki-en, chương 37, câu 1-7).

Nói đến trở về với bụi tro là ta biết mình chỉ là khách lữ hành trong cuộc sống này. Khi nói rằng ta đang trở về với một ai đó, một nơi nào đó, thì ta biết nơi đây và tất cả những gì ta đang có không phải là nhà và gia sản vĩnh viễn của mình. Mà khi chưa về nhà, nơi mà tôi và bạn thật sự muốn đến, thì ta biết mình phải đi tiếp, chứ không nên dừng lại.

Một lần đến thăm mộ của bà thánh Mary MacKillop Thánh Giá, vị thánh đầu tiên của Úc Châu, tôi đọc được dòng chữ trên mộ bà: 'Remember we are but travelers here'. Tôi có thể tạm dịch là: 'Hãy nhớ chúng ta không là gì cả nhưng chỉ là khách lữ hành nơi đây'. Chúng ta chỉ là khách qua đường nơi đây. Nơi đây chẳng phải là nhà của tôi.

Cuộc sống đôi khi là một chặng đường dài. Đôi khi nó êm đềm, dễ dàng và thuận lợi khiến cho ta muốn ở lại đây mãi mà không muốn đi tiếp. Đôi khi cuộc đời lại quá khắc nghiệt và áp đảo những thử thách khiến cho ta muốn đi một cách vội vã và gấp gáp cho qua ngày tháng. Đi quá nhanh hay đi quá chậm đều không phải là thái độ đúng đắn của một người khách lữ hành thực sự. Người khách lữ hành thực sự là người biết mình đang đi đâu, về đâu, và đang đi thế nào. Khi đi quá nhanh, người khách sẽ mau kiệt sức, thế nên sẽ khó mà đến nơi một cách an bình. Khi đi quá chậm, thời gian qua rồi, người khách ấy sẽ không thể đến nơi mà họ cần đến.

Đường dài nên đôi lúc thật sự mệt mỏi, muốn dừng lại, muốn từ bỏ.

Là khách lữ hành nên mọi thứ trong đời tôi và bạn thật chóng qua. Thời gian trôi nhanh như dòng nước chảy đầu nguồn. Của cải như những áng mây trôi, nay còn mai mất. Danh vọng như một cơn gió thoảng qua trong đời người. Còn đời người thì mong manh như một tiếng thở dài. Mọi thứ lướt qua như những viễn cảnh trôi nhanh trước mặt người hành khách đang ngồi trên xe lửa cao tốc nhìn ra cửa sổ. Những thứ đang nơi đây rồi bỗng chợt đổi thay trong phút chốc.

Tro bụi và khách lữ hành nhắc nhở cho mỗi người chúng ta về sự mong manh và chóng qua của đời con người. Đồng thời, hai hình ảnh này cũng hướng con người ta đến một cái gì đó xa hơn cuộc sống hữu thể hôm nay. Một cái gì đó xa hơn là niềm hy vọng vào một cuộc sống mới khi thân xác này trở về với bụi tro trong lòng đất mẹ và con người ta được trở về ngôi nhà tình yêu mà từ đó chúng ta đã được gọi vào thế gian này. Đây là ngôi nhà mà Đức Ki-tô đã nói với các môn đệ rằng thầy đi để dọn chỗ cho anh em (Gio-an, chương 14, câu 2). Và hành trang tôi và bạn mang đi trên con đường về nhà Cha không thể là những giá trị vật chất thế gian mà sớm muộn gì cũng ra bụi tro. Nhưng những gì chúng ta có thể mang theo là những giá trị tinh thần mà tôi và bạn đã tìm kiếm được trong cuộc đời mình. Trang bị càng kỹ lưỡng đường đi sẽ càng rõ ràng. Thiếu sự chuẩn bị, đường sẽ xa lắm.

